

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 289/2025
11.12.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., ... /..., чији је пуномоћник Марко Радојковић, адвокат из ...,, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 552/25 од 01.09.2025. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 11.12.2025. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 У 552/25 од 01.09.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, дана 17.09.2025. године поднела жалбу Врховном суду преко Управног суда (примљену у Врховном суду 25.09.2025. године), против решења Управног суда Р4 У 552/25 од 01.09.2025. године, којим је одбијен као неоснован њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У ћу 43057/23 и одбијен захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

У жалби је навела да је благовремено предузимала све радње у поступку, те да својим поступањем није узроковала да предмет траје дуже него што је критеријумима прописано, али да суд неблаговремено спроводи прописане процесне радње, већ се само бави овереним пуномоћјем. Истиче и да јој није достављен одговор на тужбу који је тужени орган, по захтеву суда, доставио дана 04.01.2024. године. Указује да, иако предмет није чињенично и правно сложен, поступак неоправдано дуго траје, те да је кашњење у процесним радњама проузроковано неактивношћу Управног суда, а не понашањем тужиље или туженог. Предложе да Врховни суд усвоји жалбу, преиначи првостепено решење, усвоји приговор, утврди повреду права на суђење у разумном року и наложи поступајућем судији да у року од 30 дана од дана пријема решења спроведе потребне процесне радње ради решавања ове управне ствари. Трошкове тражи.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16. и 18. и члана 20. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, бр. 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник

СРС“, бр. 25/82, „Службени гласник РС“, бр. 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23 – др. закон) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда Р4 у 552/25 и Уђу 43057/23 произилази да је предлагач дана 08.08.2023. године поднела тужбу Управном суду против туженог Републичког геодетског завода, због ћутања управе. Поступајући по налогу суда, тужени орган је дана 04.01.2024. године доставио одговор на тужбу и решење број 952-02-23-3788/2023 од 04.12.2023. године којим је одлучено о жалби тужиле. У изјашњењу поводом поднетог приговора, судија известилац је навела да је решењем од 06.08.2025. године наложено пуномоћнику тужиле да достави оригинал овереног пуномоћја за заступање странке, те да даље поступање у предмету зависи од поступања пуномоћника по датом налогу.

Ожалбеним решењем одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда Уђу 43057/23, са образложењем да је суд активно предузимао радње у претходном поступку у циљу стварања процесних услова за одлучивање, због чега се трајање поступка у овој фази не може приписати у кривицу суда, нити се може сматрати да је од момента подношења тужбе до подношења приговора протекао непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року. Поред тога, тужени орган је одлучио о поднетој жалби, чиме је отклоњена неизвесност подносиоце о исходу поступка по жалби, што је и био разлог за покретање управног спора.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Полазећи од чињеница и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у овој правној ствари, Врховни суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда Уђу 43057/23, као и да су наводи жалбе предлагача неосновани. Наиме, при одлучивању о правним средствима којима се

штити право на суђење у разумном року морају бити уважене све околности предметног случаја, а кључни значај има дужина трајања поступка. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року заснива на дугом трајању управног спора и на чињеници да је томе директно допринела неактивност Управног суда. Међутим, Врховни суд налази да се у конкретном случају дужина поступка у периоду од подношења тужбе Управном суду 08.08.2023. године до подношења приговора 17.07.2025. године не може сматрати повредом права на суђење у разумном року. Наведени период није пратила неактивност суда, јер су предузете радње ради стварања процесних услова за одлучивање, при чему се не ради о предмету који захтева приоритет у решавању.

Поред тога, правилна је оцена Управног суда да је доношењем решења од 04.12.2023. године, отклоњена неизвесност подносиоце о исходу поступка по жалби, што је и био разлог за покретање управног спора.

Имајући све напред наведено у виду, Врховни суд налази да је Управни суд правилно одбио приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда Ућу 43057/23 и да су наводи жалбе неосновани, па је применом члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одбио жалбу предлагача у ставу првом изреке.

Врховни суд је у ставу другом изреке, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Јелена Ивановић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба,
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић